

lige have foretrukket, at man havde undgaaet Ord som dem, der allerede ere nævnte, nemlig: „rovbegjærlig Ultraa efter at tilrane sig en Deel af det danske Monarki“. Det er Udtryk, som de Tydske bruge; men vi kunne ikke hamle op med dem i den Slags Ting, og jeg mener, at vi derfor bør overlade saadanne stærke Udtryk til dem. Det er deres daglige Brød at lyve os paa, medens vi altid have yndet en vis Simpeltid i Udtrykket, som jeg ogsaa anbefaler ved denne Leilighed. Denne Adresse har fremkaldt en Forhandling om den saakaldte høiere Politikk, en Forhandling, som jeg troer, vi ikke have haft her i Tjinget siden 1856. Jeg indrømmer, at Leiligheden er en saadan, at det ikke godt var at undgaae og vel heller ikke burde undgaaes; man kom til at berøre det af den høiere Politikk, som man fandt det rigtigst at knytte til Adressen, men det har forekommet mig noget besynderligt, at man, naar man vilde tale om Monarkiet eller Monarkiets Integritet, ganske har ladet den Stilling ude af Sigte, hvori en Deel af Monarkiet, nemlig Holsteen, for Diebliffet befinder sig, en Stilling, der er en saadan, at det forekommer mig, at det er aldeles frugtesløst at forhandle derom eller at anfille nogen Spekulation om, hvad der maa ske med Hensyn til denne Landsdeel. Denne Deel af Monarkiet er nu besat af Storthydsfære, af Smaathydsfære og af en lille Prætent, hvis Kidenhed vilde være endnu mere fremtrædende, hvis ikke oprørssindede Folk, baade Høie og Lave, syntes at tye til ham som Den, der skal styre Holsteens Skæbne, medens Storthydsfærene protestere derimod, og medens det heller ikke lader til, at han har stort Tilhold fra de Smaathydsfæres Side, som for Tiden findes der. Lad dette nu imidlertid være, som det vil, saa har denne Dmtale af Monarkiets Integritet fremkaldt Uttringer af den høitæredede Konseilspræsident, der af et æret Medlem ere blevne optagne paa en Maade, som jeg troer var noget for slarp, Uttringer, der dog maa ske ikke burde gaae hen uden et forklarende Ord. Den høitæredede Konseilspræsident har forsikret os, hvad jeg anseer for at være aldeles unødvendigt, at han ikke vilde paatage sig Noget, som han ikke med frelst Samvittighed kunde gjøre, og han har mindet

om, om der var visse Løfter, visse Forpligtelser med Hensyn til den Deel af Monarkiet, der kaldes Holsteen, som han for sin Deel nøiagtigt vilde holde sig til. Det forholdes sig dog maa ske ikke ganske saaledes, at der findes saadanne saakaldte Forpligtelser. Det er som bekendt kun et Ministerium, der i sin Tid har udtalt, at det ikke var Hans Majestæt Kongens Hensigt at ville inkorporere Slesvig i Danmark. Det er os Alle i god eller vel rettere i slet Erindring, at den 28de Januar 1852 bragte en Udtalelse fra den daværende Regjering om, at det var Hans Majestæts Hensigt under sit Scepter at forene de forskjellige Dele af Riget i konstitutionel Forbindelse, men det er Altsammen kun Ministerudtalelser; saavidt mig bekendt, foreligger der ikke nogen parlamentarisk Bekræftelse eller Udtalelse, som kunde gjøre dette Løfte til virkelig forbindende, men desværre er det praktisk blevet det paa Grund af vor Svaghed. Dersom disse Ministerudtalelser vare fremkomne fra en stor og mægtig Stats Regjering, vilde en paafølgende Regjering have kuldastet dem, og de vilde ikke være blevne betragtede som indeholdende nogen Forpligtelse, noget bindende Løfte; lad det nu være en Forpligtelse, et bindende Løfte, at Holsteen skulde forenes med de øvrige Dele af Monarkiet gennem en fælles Forsatning, saa maa det dog ikke tabes af Sigte, at vi ikke evig kunne vedblive at have denne Forpligtelse hængende over vort Hoved, medens den anden Part paa ingen Maade vil gaae ind derpaa; der maa være en Afslutning paa enhver saadan Sag. Vi have idelig og idelig raakt Haand til en saadan konstitutionel Forbindelse, men denne Haand er bestandig bleven afviist, og Afviisningen er bestandig grundet paa, at naar ikke een Holstener maatte gjælde det Samme som to Danske, kunde ingen Forbindelse komme istand. Da jeg nu ikke antager, at det nogensinde, saalange vi eksistere som Danske, vil indrømmes, at een Holstener skal kunne stemme ligesaa gyldigt som to Danske, saa indseer jeg ikke, hvorledes en saadan konstitutionel Forbindelse nogensinde skal kunne komme istand; jeg troer, man ligesaa godt kunde saae Byg i Østersøen i Haab om at høste, som man kan vente Sligt. At den høitæredede Konseilspræsident udtaler vor